

13 Δεκεμβρίου 2022

Άγιος Σπυρίδων: Οι παραδόσεις για τον Άγιο της Κέρκυρας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Απ’ τ’ άγιου Σπυρίδωνα σπυρί-σπυρί μεγαλώνει η μέρα” έλεγαν οι παλιοί...“Έπειτα απ’ τη γιορτή του Αϊ-Νικόλα, στις 12 Δεκεμβρίου έρχεται ο Αϊ-Σπυρίδωνας, για τον οποίο ο λαός μας πιστεύει πως θεραπεύει τα σπυριά και διώχνει την πανούκλα.

Κι ακόμα, πιστεύουν ότι είναι ο βοηθός του Αϊ-Νικόλα σε στεριές και θάλασσες και χαλάει τα παπούτσια του τρέχοντα εδώ κι εκεί να βοηθήσει αυτούς που κινδυνεύουν. Δεν σταματάνε κι οι δυο τούτοι Άγιοι, λέει ο λαός μας. Πάντοτε βρίσκονται κάπου και βοηθούν, βοηθούν αυτούς που κινδυνεύουν στα ανοιχτά πέλαγα και δέρνονται στα αρμυρονέρια της θάλασσας.” (Βασίλης Λαμνάτος, “Οι μήνες στην αγροτική και ποιμενική ζωή του λαού μας”)

“Ο άγιος Σπυρίδωνας πολλές φορές βγαίνει από την εκκλησιά του στην Κέρκυρα, που είναι το λείψανό του, και γυρίζει τη θάλασσα και τη στεριά, για να κάμει καλά και να βοηθήσει εκείνους που τον επικαλούνται. Γι’ αυτό χαλάει τα υποδήματά του, και είναι αναγκασμένοι να του τ’ αλλάζουν κάθε τόσο.” (Νικόλαος Πολίτης, “Παραδόσεις”)

Όταν η πανούκλα «χτύπησε» την Κέρκυρα, το 1825 και ’16, φάνηκε μια φορά στον αέρα ένας καλογεράκος με τη σκούφια του να κυνηγά ένα θηρίο και να το χτυπά μ’ ένα μεγάλο σταυρό. Ο καλογεράκος ήταν ο Άγιος Σπυρίδωνας και το θηρίο η πανούκλα. Ήταν σα λιοντάρι και μαϊμού μαζί, κι είχε φτερά σαν της νυχτερίδας. Στο κάπο-Σίδερο την ανάγκασε ο Άγιος, χτυπώντας την με το σταυρό, να κάμει σταυρό στο βράχο και να ορκιστεί να μην ξαναπατήσει στην Κέρκυρα. (Νικόλαος Πολίτης, “Παραδόσεις”)

“[...] Σε μια κερκυραϊκή παράδοση ο άγιος παριστάνεται να καταδιώκει την

πανώλη. Από παρετυμολογία του ονόματός του πιστεύεται ότι θεραπεύει τα σπυριά και την ευλογία. Γι' αυτό και στη γιορτή του φέρνουν κόλλυβα στην εκκλησία. Ακόμη και τον πόνο των αυτιών θεραπεύει και είναι αξιοσημείωτες οι σχετικές θεραπευτικές συνήθειες. Έτσι στην Κίο:

Όποιος πονούσε στο αυτί έταζε στον Άγιο Σπυρίδωνα να του πάει γλυκό, να γίνει τ' αυτί του καλά. "Άγιε Σπυρίδωνά μου, κάνε τ' αυτί μου καλά, να σε φέρω ένα γλυκό". Όποιος είχε τέτοιο τάσιμο, τον εσπερινό τ' Αγίου Σπυρίδωνα έκανε λαλάγγια (τηγανίτες) ή χαλβά και τα πήγαινε στον άγιο Σπυρίδωνα' ήτανε ένα "μάρμαρο" στο βουνό, στο εξωκλήσιν άγιον Γεώργιον, έβγαινε μέσα από το βουνό κι είχε μια τρύπα στη μέση.

Το είχαν φραγμένο με τζάμια γύρω γύρω. Απάνω στο μάρμαρο ήτανε η εικόνα του αγίου Σπυρίδωνος και ένα καντήλι. Έπαιρνε ο παπάς τα λαλάγγια, τους έλεγε μια ευχή και τα μοίραζε στα παιδιά. Ύστερα πήγαινε ο άρρωστος, άνοιγε τα τζάμια, έβανε τ' αυτί του επάνω στην τρύπα και παρακαλούσε τον άγιο Σπυρίδωνα να του το γιάνει.[...]" (Γ.Α.Μέγας, "Ελληνικές γιορτές και έθιμα της λαϊκής λατρείας")

"[...] Ήτανε προστάτης των φτωχών, πατέρας των ορφανών, δάσκαλος των αμαρτωλών. Και είχε τέτοια καθαρότητα και αγιότητα, που του δόθηκε η χάρη άνωθεν να κάνει πολλά θαύματα, για τούτο ονομάσθηκε θαυματουργός. Με την προσευχή του μάζευε τα σύννεφα κ' έβρεχε σε καιρό ξηρασίας, γιάτρευε τις αρρώστιες, τιμωρούσε τους πονηρούς ανθρώπους, όπως έκανε με κάποιους μαυραγορίτες που γκρέμισε τις αποθήκες που φυλάγανε το σιτάρι, ενώ ο κόσμος πέθαινε από την πείνα, και καταπλακωθήκανε μαζί με το σιτάρι: "και μελετώμενον λιμόν παρά των σιτοκαπήλων, έλυσε, συμπεσουσών αυτοίς, των αποθηκών αις τον σίτον συνέσχον".

Και μ' όλα αυτά εζούσε με τόση φτώχεια, που σαν πήγε κάποτε ένας φτωχός να τον βοηθήσει για να πληρώσει κάποιο χρέος του, δεν είχε να του δώσει τίποτα, και με θαύμα έκανε μαλαματένιο ένα φίδι που βρέθηκε σ' εκείνο το μέρος, και το έδωσε στον φτωχό, κ' εκείνος το έλιωσε και πλήρωσε το χρέος του. Άλλη φορά πάλι έγινε κατακλυσμός, και τα ποτάμια ξεχειλίσανε και πλημμύρισε η χώρα, κι' ο άγιος Σπυρίδωνας προσευχήθηκε και τραβήξανε τα νερά και στέγνωσε ο νεροπατημένος τόπος.[...]" (Φώτης Κόντογλου, "Γίγαντες ταπεινοί").

Πηγή: dogma.gr